

[Поштовани пријатељу](#),

Бринемо о будућности своје деце и сопственој прошлости, а ни на једно ни на друго не можемо да утичемо. То је сигуран знак да старимо. Деца су паметнија од нас и наши им савети више нису потребни. Знају они добро који ће пут изабрати. Ваљда су нешто научили на нашим грешкама. Посвећеност домовини и брига за будућност је у овим сулудим временима важна, али, на жалост, није више на цени. За оне који су се трудили да буду изабрани да воде народ то нису приоритети. Њихов циљ је власт која доноси моћ, богатство и привилегије и све је подређено томе.

Света реч је рејтинг, а не домовина. Свет воде агенције за испитивање и обликовање јавног мњења. И на овим нашим несрећним балканским просторима је тако, само примитивније, бахатије и бруталније. Ми живимо спин. Виртуелни свет нам одвраћа пажњу од стварности.

Тумарамо између лажних вести. Поновљена лаж и поновљена бесмислица – постали су главна средства политике. Лажне вести започињу ратове, утичу на избор председника најмоћнијих земаља, Фејсбук постаје глобална супер сила, Твитер – важнији од ЦНН-а... Лажне вести стижу једна другу у океану бесмисла. Глад за сензацијом отворила је процес рециклаже свести. Политика диригује нашим свакодневицама, намеће нам дилеме, збуњује, уводи страхове... Не да би било боље грађанима, већ да би „елита“ дуже остала на власти. Живимо од избора до избора. Избори су прилика да покажу грађанима да су им важни, а истовремено се гласови краду или купују за десет евра. Значи, добићеш десет евра да прихватиш будућност која ти се нуди. Живот – као реклама за путовање „бугарским возом“. Наполеон је говорио да глупост није хендикеп у политици. Данас су „Наполеони“ углавном у лудницама, а јавност је затрпана глупостима и измишљотинама. Ми смо становници великог Потемкиновог села и робови медијског инжењеринга.

То је механизам и за управљање овом нашом (косовском) кризом која траје више од три деценије. Формула је једноставна. Народ држати у страху од рата, па људи и не виде

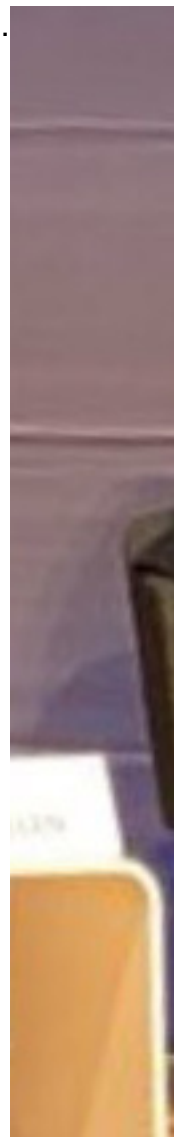
колико их поткрадају, нити размишљају о лошем социјалном положају. Глумећи непријатељство прикрива се бизнис – сарадња. Понекад их, чини ми се, то и забавља. Тако Хашим Тачи није могао да се провоза чамцем по Газиводама, а да та вожње не буде пропраћена „ванредним

стањем“ и подизањем борбене готовости војске у Србији, уз четири драматичне прес конференције. Сада је нова (али и стара) тема – војска Косова. Сутра ће бити – ИНТЕРПОЛ, прекосутра опет УНЕСЦО, затим – руски центар у Нишу, МИГ-ови... А кад све то изгуби смисао и понестану нови трикови, онда поново долази на ред – подела Косова. И тако – у круг, зачињено сузавцем у парламенту или насловним странама о „олуји на Северу“. Тај „асиметрични рат“ скретањем пажње са стварних проблема одржава привид сталног сукоба. Претња миру је мантра која се непрестано понавља.

Спин је прва пратиља политичке моћи. А наши политичари одлично знају да се спин спином избија. Тако омађијани, заробљеници црно-беле слике, неколико година смо проћердали изгубљени у лавиринтима око Заједнице српских општина. Сва је прилика да ћемо, заробљени у том позоришту, још доста времена утрошити посматрајући представу око „поделе Косова“.

Ова криза је на граници психопатологије. Деценијама њоме управљају арогантни и бахати, чији се IQ креће између температуре тела и броја ципела које носе. Они граде свој свет на насловним странама и у првим минутима вести, стварају паралелне центре моћи, владине и невладине организације, своје подземље и своје канале за отимање. И све се своди на то да се они богате и народ сиромаше. И то је једина права подела. А куда то у случају Косова води – видели смо, на жалост, последње три године прошлог века, што и није било тако давно. Видели смо да су недужни платили цену тог лудила.

У међувремену су нам деца порасла и не треба да се чудимо зашто хоће да беже са ових простора. То режимима одговара: колико деце оде у иностранство – толико је мање гладних уста, али и мање гласова против самовоље и диктатуре.

„Света реч је рејтинг а не домовина“

Пише: Миливоје Михајловић
петак, 09 новембар 2018 10:09

Знам да има и оних који верују да криминализовани системи умиру од предозирања. Једино организованом криминалу метастаза продужава живот и делимо страх од криминализације у читавом региону. Криминал штити политика и крије се иза тобожњих националних интереса. Знам да нема морала у политици. Искрен политичар је бивши политичар. Уверења не постоје, већ само интереси.

Интерес албанског и српског народа да нађу модел како да живе у миру. Паметни разговарају пре рата. Чини ми је да најважније лекције из живота још нисмо научили. Пре свега да не гледамо где се налазимо, већ куда идемо. За нас на овим просторима правац је битнији од брзине.

([КоССев](#))